

*Rich People
Problems*

Kevin Kwan bij Boekerij:

Crazy Rich Asians
China Rich Girlfriend
Rich People Problems

www.boekerij.nl
www.kevinkwanbooks.com

Kevin Kwan

RICH PEOPLE PROBLEMS

ISBN 978-90-225-8832-1
ISBN 978-94-023-1432-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Rich People Problems*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Joan Wong
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Kevin Kwan
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn grootouders,
en voor Mary Kwan

Shang Loong Ma + Wang Lan Yin
China & Singapore

FAMILIE YOUNG

sir James Young + Shang Su Yi

Singapore

Felicity Young + Harry Leong
Singapore

Catherine Young + M.C.¹ prins Taksin Yugala
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

Philip Young + Eleanor Sung
Sydney, Australië & Singapore

Henry Leong jr. + Cathleen Kah
Singapore

M.R. James Aakara²
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

Nicholas Young + Rachel Chu
New York

dr. Peter Leong + Dr. Gladys Tan
Kuala Lumpur, Maleisië

M.R. Matthew Aakara
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

Alexander Leong +
Dr. Salimah Ibrahim
Los Angeles

M.R. Adam Aakara + M.R. Piyarasmī
Apitchatpongse
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

Astrid Leong + Michael Teo
(één zoon, Cassian)
Singapore

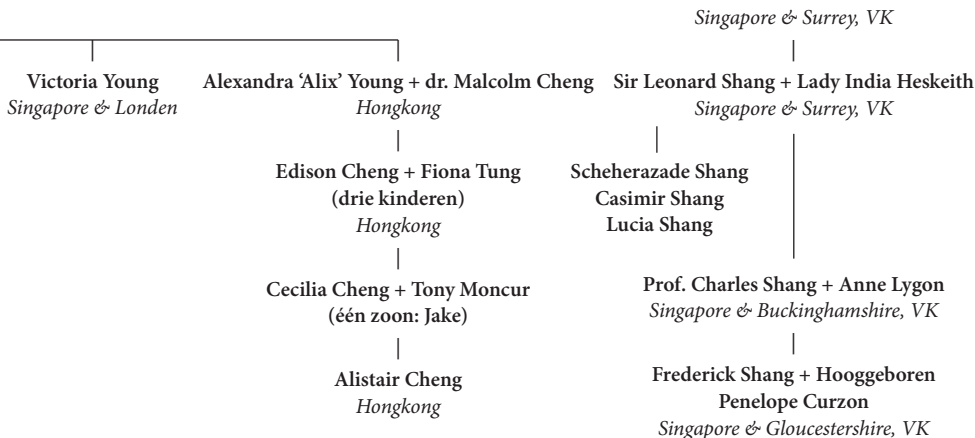
- 1 M.C. is de afkorting van Mom Chao, de titel voor de kleinzonen van koning Rama V van Thailand (1853-1910) en de laagste rang in de lijn die nog als koninklijk wordt beschouwd. De term is vergelijkbaar met 'uwe doorluchtige hoogheid'.
- 2 M.R. is de afkorting van Mom Rajawongse, de titel voor de kinderen van mannelijke Mom Chao. De term is vergelijkbaar met 'hooggeboren'.

Clan Young, T'sien & Shang

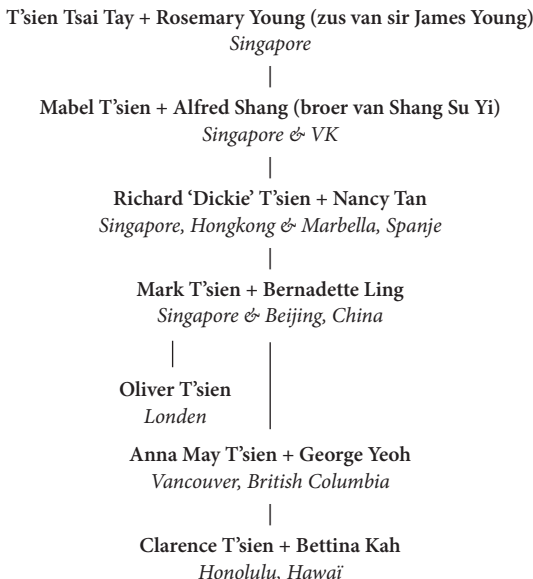
(een vereenvoudigde familiestamboom)

FAMILIE SHANG

Alfred Shang + Mabel T'sien

FAMILIE T'SIEN

Rich People Problems

PROBLEEM 1

Je vaste tafeltje in het waanzinnige restaurant op het exclusieve eiland waar je een strandhuis hebt is niet beschikbaar.

HARBOUR ISLAND, BAHAMA'S, 21 JANUARI 2015

Bettina Ortiz y Meña was niet gewend te wachten. De voormalige Miss Venezuela (die natuurlijk ook nog als tweede bij de Miss Universe-verkiezingen was geëindigd), gebruind en met roodblond haar, was tegenwoordig de echtgenote van auto-onderdelenmagnaat Herman Ortiz y Meña uit Miami, en ze werd in elk restaurant dat ze besloot met haar aanwezigheid te vereren altijd begroet met niets dan hoogachting voordat ze naar het tafeltje van haar keuze werd geëscorteerd. Vandaag was dat het hoektafeltje op het terras van Sip Sip, haar favoriete plekje voor de lunch op Harbour Island. Ze wilde in een van de comfortabele oranje regisseursstoelen zitten en over het kalm kabbelende turkooizen water uitkijken terwijl ze haar caesarsalade met boerenkool at, maar een grote, luidruchtige groep mensen nam het hele terras in beslag en was zo te zien niet van plan binnen afzienbare tijd te vertrekken.

Bettina wierp een razende blik op de toeristen, die tevreden van hun lunch in de zon zaten te genieten. Wat zagen ze er ordinair uit... de vrouwen met een veel te donkere huid, gerimpeld en uitgezakt, geen van hen

netjes gelift of gebotoxt. Ze voelde de behoefte naar hun tafel te lopen en het visitekaartje van haar dermatoloog rond te delen. En de mannen waren nog erger. Allemaal gekleed in oude, gekreukte overhemden en korte broeken, met zo'n goedkope strohoed, zo te zien uit de souvenirwinkel aan Dunmore Street. Waarom moesten zulke mensen hier zo nodig komen eten?

Het ruim vijf kilometer lange paradijsje met de smetteloze roze zandstranden was een van de best bewaarde geheimen op de Cariben, een toevluchtsoord voor de ultrarijken. Het stond vol met grappige houten huizen in pasteltinten, charmante boetiekjes, chique landhuizen aan de oceaan die tot hotel waren omgebouwd en vijfsterrenrestaurants die niet onderdeden voor die op St. Barths. Toeristen zouden een verplicht stijl-examen moeten afleggen voordat het hun werd toegestaan het eiland te betreden. Bettina vond dat ze lang genoeg had gewacht en stormde naar de keuken, de franje aan haar gehaakte Pucci-kaftan rillend van razernij. Ze beende naar de vrouw met de blonde *pixie cut* die aan het hoofdfornuis stond.

Bettina beklagde zich bij de eigenaar van het restaurant: 'Julie, schat, wat is dit? Ik wacht al meer dan een kwartier op mijn tafeltje!'

'Het spijt me, Bettina, maar het is weer zo'n dag. Dat gezelschap van twaalf op het terras kwam net iets eerder binnen dan jij,' antwoordde Julie, en ze gaf een schaalje pittige zeevruchtchili aan een wachtende ober mee.

'Maar je beste tafels staan op het terras! Waarom laat je die toeristen daar in vredesnaam zitten?'

'Nou, die man met de rode visserspet is de hertog van Glencora. Hij is net met zijn gezelschap over komen varen van Windermere, en die Royal Huisman die ligt aangemeerd, is van hem. Heb je ooit zo'n mooi zeiljacht gezien?'

'Grote boten doen me niets,' snoof Bettina, hoewel ze stiekem wel heel erg onder de indruk was van mensen met een hoge titel. Ze keek met hernieuwde interesse uit het keukenraam naar het gezelschap op het terras. Britse aristocraten waren zo'n raar ras. Ze kochten hun pakken aan Savile Row en bezaten een berg geërfde tiara's, maar als ze op reis gingen, zagen ze er pijnlijk slonzig uit.

Pas toen zag Bettina drie gebruiende, goedgebouwde mannen in strakke witte T-shirts en zwarte kevlarbroeken aan een tafeltje in de buurt zitten. Ze aten niet en zaten opletterend om zich heen te kijken terwijl ze van hun mineraalwater nipten. ‘En dan zullen dat de bodyguards van de hertog wel zijn? Kun je het er nog dikker bovenop leggen? Weten ze niet dat iedereen op Briland miljardair is en dat we dat hier niet zo doen?’* mompelde Bettina laatdunkend.

‘Die bodyguards zijn van de speciale gast van de hertog. Ze hebben het hele restaurant gecontroleerd voordat het gezelschap arriveerde. Ze hebben zelfs in de inloopvriezer gekeken. Zie je die Chinees aan het hoofd van de tafel?’

Bettina kneep haar oogleden half dicht van achter haar Dior Extase-zonnebril en bestudeerde de gezette, kalende Aziaat van in de zeventig, die was gekleed in een merkloos wit poloshirt en een grijze pantalon. ‘O, die was me nog niet eens opgevallen. Zou ik moeten weten wie het is?’

‘Dat is Alfred Shang,’ zei Julie op eerbiedige toon.

Bettina begon te giechelen. ‘Hij ziet eruit als de chauffeur. Vind je het niet net die kerel die Jane Wyman rondreed in *Falcon Crest*?’

Julie, die zich ondertussen probeerde te concentreren op een stuk tonijn dat perfect dichtgeschroeid moest worden, schudde met op elkaar geperste lippen haar hoofd. ‘Wat ik erover heb gehoord, is dat die chauffeur de machtigste man van heel Azië is.’

‘Hoe heet hij ook alweer?’

‘Alfred Shang. Het is een Singaporees, maar hij schijnt het grootste deel van de tijd in Engeland op een landgoed te wonen dat half zo groot is als Schotland.’

‘Ik heb zijn naam anders nog nooit op een lijst van rijkste mensen zien staan,’ stipte Bettina aan.

‘Bettina, ik neem aan dat je weet dat er mensen op deze planeet leven die veel te rijk en machtig zijn om op zo’n lijst te staan.’

* Een tikkeltje overdreven, maar er wonen op het eiland – dat door de plaatselijke bewoners liefkozend ‘Briland’ wordt genoemd – twaalf miljardairs (bij de laatste telling, en afhankelijk van wie er telt).

PROBLEEM 2

De privéarts die jij een miljoen per jaar betaalt om altijd beschikbaar te zijn, heeft het druk met een andere patiënt.

Alfred Shang zat zich op het terras dat uitkeek over het legendarische strand van Harbour Island te verwonderen over het spectaculaire uitzicht. Wat ze zeggen is waar, dacht hij. Het zand is hier echt roze.

‘Alfred, je kreeftquesadilla’s worden koud,’ merkte de hertog van Glen-cora op, waarmee hij Alfreds mijmering onderbrak.

‘Dus dit is de reden dat je me helemaal hiernaartoe hebt gesleept?’ zei Alfred. Hij staarde weifelend naar de rechthoekjes die hem met een zwaarig gebaar werden geserveerd. Hij was niet dol op Mexicaans eten, tenzij de chef-kok van zijn goede vriend Slim in Mexico-Stad het bereidde.

‘Je moet het tenminste proeven voordat je er een oordeel over velt.’

Alfred nam behoedzaam een hapje en zei niets terwijl de combinatie van half krokante tortilla, kreeft en guacamole haar magische werk deed.

‘Zalig, toch? Ik probeer de chef-kok van Wiltons al jaren zover te krijgen dat hij het ook gaat maken,’ zei de hertog.

‘Het menu bij Wiltons is de afgelopen vijftig jaar niet veranderd, en ik acht de kans gering dat ze dit er ooit op zullen zetten,’ zei Alfred lachend. Hij nam een stukje kreeftenvlees dat op de tafel was gevallen tussen zijn vingers en stak het in zijn mond. Zijn telefoon begon te trillen in zijn broekzak. Hij pakte hem en keek geïrriteerd op het schermje. Iedereen wist dat hij niet gestoord wilde worden tijdens zijn jaarlijkse visting met de hertog.

Op het schermje stond: BOVENVERDIEPING TYERSALL VEILIG.

Het bericht kwam van zijn zus, Su Yi, de enige door wie hij zich te allen tijde liet storen. Hij nam direct op en hoorde een onverwachte stem in het Kantonees zeggen: ‘Meneer Shang, u spreekt met Ah Ling.’

Het duurde een paar seconden voordat het tot hem doordrong dat hij het hoofd Huishouding van Tyersall Park aan de telefoon had. ‘O... Ling Jeh!’*

* Kantonees voor ‘oudere zus’, vaak gebezigd om een familiale band met hulp in de huishouding mee aan te geven, net zoals dat soms gebruikelijk is met ‘boy’, in bijvoorbeeld Sonny Boy of Johnny Boy.

‘Mevrouw heeft me opdracht gegeven u te bellen. Ze voelde zich erg slecht vannacht en is naar het ziekenhuis gebracht. We denken dat het een hartaanval is.’

‘Hoe bedoel je dat jullie dat denken? Heeft ze een hartaanval gehad of niet?’ Alfreds geaffecteerde Britse Engels sloeg ineens over in gealameerd Kantonees.

‘Ze... ze had geen pijn op de borst, maar ze was vreselijk aan het zweeten en toen moest ze braken. Ze zei dat ze het gevoel had dat haar hart op hol was geslagen,’ stamelde Ah Ling nerveus.

‘En is professor Oon gekomen?’ vroeg Alfred.

‘Ik heb geprobeerd de dokter te bereiken op zijn mobiele nummer, maar ik kreeg direct de voicemail. Toen heb ik hem thuis gebeld, en iemand zei dat hij naar Australië is.’

‘Waarom doe jij die telefoontjes? Is Victoria niet thuis?’

‘Meneer Shang, Victoria is toch in Engeland?’

Alamak. Hij was helemaal vergeten dat zijn nichtje – de dochter van Su Yi die op Tyersall Park woonde – op dit moment in zijn huis in Surrey verbleef, waar ze ongetwijfeld geheel in beslag genomen zou zijn door een roddelmarathon met zijn vrouw en dochter.

‘En Felicity? Is die er niet?’ vroeg Alfred naar de oudste dochter van Su Yi, die om de hoek aan Nassim Road woonde.

‘Ik kon mevrouw Leong niet bereiken. Haar bediende zei dat ze naar de kerk was en haar telefoon altijd uitzet als ze naar het huis van God gaat.’

Stelletje godvergeten nietsnutten! ‘Heb je een ambulance gebeld?’

‘Nee, dat wilde ze niet. Vikram heeft haar met de Daimler naar het ziekenhuis gereden. Haar kameniersters en twee Gurkha’s zijn met haar mee. Ze zei voordat ze vertrok dat u wel zou weten hoe we contact kunnen opnemen met professor Oon.’

‘Ik zal het regelen,’ zei Alfred geïrriteerd, en toen verbrak hij de verbinding.

Het hele gezelschap zat hem verwachtingsvol aan te kijken.

‘Dat klinkt ernstig,’ zei de hertog, die bezorgd zijn lippen op elkaar perste.

‘Ik moet even iets regelen, trek je van mij maar niets aan,’ zei Alfred, en

hij stond op uit zijn stoel. De bodyguards liepen achter hem aan terwijl hij het restaurant uit en de tuin in beende.

Alfred drukte op een sneltoets op zijn telefoon: PRIVÉNUMMER PROF OON.

Een vrouw nam op.

‘Spreek ik met Olivia? Met Alfred Shang?’

‘Hé, Alfred. Bel je voor Francis?’

‘Ja. Klopt het dat hij in Australië is?’ Waarom betaalden ze in godsnaam een miljoen per jaar voor een privéarts die altijd beschikbaar was als hij dat nooit was?

‘Hij is een uur geleden naar Sydney vertrokken. Hij voert morgen een drievoudige bypass uit op die acteur die die Oscar heeft gewonnen voor...’

‘Dus hij zit nu in het vliegtuig?’ onderbrak Alfred haar.

‘Ja, maar hij landt over een paar uur, dus als je...’

‘Geef even zijn vluchtnummer,’ snauwde Alfred. Hij wendde zich tot een van zijn bodyguards en vroeg: ‘Wie heeft de Singaporese telefoon? Je moet meteen het Istana* bellen.’

Toen wendde hij zich tot een andere bodyguard en zei: ‘En bestel nog even zo’n kreeftquesadilla voor me.’

PROBLEEM 3

Je vliegtuig moet de landing inzetten voordat je je Dom Pérignon hebt opgedronken.

OOST-JAVA, INDONESIË

De zijden lakens waren net opengeslagen in de eersteklassuites; de gigantische Airbus A380-800 van twee verdiepingen vloog op een aangename kruishoogte van 38.000 voet. De meeste passagiers zaten heerlijk in hun stoel genesteld door het filmaanbod te bladeren. Op dat moment kregen

* Maleisisch voor ‘paleis’. In dit geval bedoelt Alfred het Istana in Singapore, de officiële residentie van de president.

de piloten van Singapore Airlines vlucht 231 op weg naar Sydney een wel heel vreemde instructie van de luchtverkeersleiding in Jakarta terwijl ze door het Indonesische luchtruim vlogen:

LUCHTVERKEERSLEIDER: *Singapore two thirty one super Jakarta.*

PILOOT: *Singapore two thirty one super, zegt u het maar.*

LVL: Ik heb instructies gekregen u direct om te laten keren en terug te halen naar luchthaven Singapore Changi.

PILOOT: Jakarta, wilt u dat we terugkeren naar Singapore Changi?

LVL: Dat klopt. Keer het vliegtuig en kom direct terug naar Singapore. Ik heb een alternatieve route klaarstaan.

PILOOT: Vanwaar deze wijziging?

LVL: Die informatie heb ik niet, maar het is een direct bevel van de directie van de burgerluchtvaart.

De piloten keken elkaar ongelovig aan. ‘Moeten we dit echt doen?’ vroeg de captain zich hardop af. ‘We zullen een kwart miljoen liter brandstof moeten lozen voordat we kunnen landen.’

Op dat moment begon er een knopje op het communicatiepaneel van het vliegtuig te branden. De copiloot las het bericht en keek de gezagvoerder ongelovig aan. ‘*Wah Lan!* Het is een bericht van de godvergeten minister van Defensie. Hij zegt dat we direct terug moeten naar Singapore.’

Toen het vliegtuig een luttele drie uur nadat het was opgestegen landde op luchthaven Changi waren de passagiers compleet in de war en angstig door de gebeurtenissen. Over de intercom klonken instructies: ‘Dames en heren, er is vanwege onverwachte omstandigheden een noodomleiding terug naar Singapore gemaakt. Blijf op uw plaats zitten met de veiligheidsgordel om. Nadat het vliegtuig is bijgetankt, vertrekken we opnieuw naar Sydney.’

Twee in een discreet donker pak geklede mannen kwamen aan boord en liepen naar de man in suite 3A, professor Francis Oon, de topcardio-

loog uit Singapore. ‘Professor Oon? Luitenant Ryan Chen van SID.* Gelieve met ons mee te komen.’

‘Gaan we het vliegtuig uit?’ vroeg professor Oon verbluft. Het ene moment zat hij lekker *Gone Girl* te kijken en het volgende waren ze ineens geland in Singapore. En hij was nog niet eens hersteld van de verbijsterende wending in de plot van de film.

Luitenant Chen knikte kort. ‘Dat klopt. Neem alstublieft uw spullen mee. U gaat niet terug naar deze vlucht.’

‘Maar... maar... wat heb ik dan gedaan?’ vroeg professor Oon, die zich ineens vreselijk ongemakkelijk voelde.

‘Maakt u zich maar geen zorgen, u hebt niets gedaan. Maar u moet wel direct met ons meekomen.’

‘Ben ik de enige die het vliegtuig verlaat?’

‘Dat klopt. We brengen u direct naar ziekenhuis Mount Elizabeth. Een vvip heeft u nodig.’

Dat was het moment dat tot professor Oon doordrong dat er iets met Shang Su Yi moest zijn gebeurd. Alleen de familie Shang was zo invloedrijk dat ze een vlucht van Singapore Airlines met 140 passagiers aan boord naar Singapore terug kon roepen.

* De *Security and Intelligence Division*, het Singaporese equivalent van de CIA in Amerika en MI5 in Groot-Brittannië, is zo'n geheime organisatie dat de meeste mensen niet eens weten dat ze bestaat. Dus ja, die man die visballetjes op een stokje zit te eten bij NTUC FairPrice zou zonder dat jij dat in de gaten hebt zomaar de James Bond van Singapore kunnen zijn.

Deel een

*Het enige wat me aan rijke mensen bevalt,
is hun geld.*

NANCY ASTOR, BURGGRAVIN ASTOR

1

Davos, Zwitserland

Edison Cheng staarde omhoog naar het weidse plafond met honingraatstructuur in het reusachtige witte auditorium en waande zich in de zevende hemel. Ik ben er. Het is me eindelijk gelukt! Na jaren van netwerken op olympisch niveau had Eddie het voor elkaar: hij had een uitnodiging voor de jaarlijkse bijeenkomst van het World Economic Forum in Davos weten te bemachtigen. Het prestigieuze evenement was strikt op uitnodiging* en stond algemeen bekend als het elitairste kontenlikkersfestijn ter wereld.

Elk jaar in januari kwamen de belangrijkste staatshoofden, politici, filantropen, CEO's, techleiders, gedachtegoedleiders, sociaal activisten, sociaal ondernemers, en, natuurlijk, filmsterren,** per privéjet naar dit afgezonderde skioord hoog in de Zwitserse Alpen, checkten in hun luxehotel, trokken hun ski-jack en moonboots van \$5.000 aan en stortten zich in diepgravende gesprekken over dringende kwesties als de opwarming van de aarde en de toenemende economische ongelijkheid.

Eddie hoorde nu ook bij deze ultra-exclusieve club. Onlangs benoemd tot senior executive vicevoorzitter van de afdeling Private Banking (wereldwijd) voor de Liechtenburg Group stond hij nu midden in het futuristische auditorium van het congrescentrum, snoof de exclusieve lucht op en ving glimpen van zijn eigen reflectie op in de slanke chromen poot van een auditoriumstoel. Hij had zijn nieuwe, op maat gemaakte Sartoria Ripense-pak aan, waarin een speciale voering van tienlaags kasjmier was genaaid zodat hij er nooit een ski-jack overheen hoefde te dragen. Zijn nieuwe Corthay-chukka-boots van eekhoornsuède hadden specia-

* En als het je lukt te worden uitgenodigd weet je dat je nog steeds \$20.000 entree moet betalen, tenzij je een van de gelukkigen bent die in de volgende voetnoot wordt genoemd. (Mooie mensen hoeven nooit ergens voor te betalen.)

** Leo, Brad, Angelina en Bono zijn allemaal geweest.

le rubberen zolen waarmee hij gegarandeerd niet zou uitglijden op de gladde straten in de Alpen. Om zijn pols prijkte zijn nieuwste horologische aanwinst: een roségouden A. Lange & Söhne Richard Lange ‘Pour le Mérite’, dat net genoeg onder de manchet van zijn overhemd uit piepte om door andere horlogefreaks te worden opgemerkt. Maar het allerbelangrijkst was wat hij op deze modieuze pracht en praal droeg: een zwart sleutelkoord met daaraan een wit plastic kaartje waarop zijn naam gedrukt stond: EDISON CHENG.

Eddie voelde aan het gladde kaartje alsof het een met edelstenen bezet amulet was die hem persoonlijk was geschonken door de god van Davos. Het kaartje onderscheidde hem van alle pispaltjes op het congres. Hij was geen uitgebuite pr-medewerker, broodschrijver of gewone bezoeker. Het witte plastic kaartje met het blauwe lijntje betekende dat hij een officiële gedelegeerde was.

Eddie keek om zich heen in de ruimte naar de groepjes mensen die gedempte gesprekken voerden en zocht naar een hem bekende dictator, despoot of directeur om contact mee te leggen. Hij zag in zijn ooghoek een lange Chinese man met een feloranje ski-jack via een zijdeur het auditorium binnen gluren, zo te zien een tikkeltje verdwaald. Wacht eens even, ik ken die vent. Dat is toch Charlie Wu?

‘Hé, Charlie!’ riep Edison, net iets te hard terwijl hij op Charlie afsnelde. Wacht maar tot hij mijn officiëlegedelegeerdekaart ziet!

Charlie begon te stralen van herkenning. ‘Eddie Cheng! Ben je net over uit Hong Kong?’

‘Ik kom uit Milaan. Ik heb er de herenmodeshows voor de komende herfst bijgewoond. Op de voorste rij bij Etro.’

‘Wauw. Dat je in de *Hong Kong Tattle* tot een van de best geklede mannen bent uitgeroepen, is wel een serieuze zaak, hè?’ grapte Charlie.

‘Ik ben vorig jaar toegetreden tot de Hall of Fame van best geklede mannen,’ antwoordde Eddie bloedserius. Hij inspecteerde Charlie snel en zag dat hij een kakikleurige cargobroek met een donkerblauwe trui onder zijn feloranje parka droeg. Wat jammer. Hij was in zijn jonge jaren zo modieus. Tegenwoordig zag hij eruit als de zoveelste betekenisloze techneut. ‘Waar is jouw kaartje, Charlie?’ vroeg Eddie terwijl hij trots het zijne liet zien.

‘O ja, dat moeten we officieel de hele tijd dragen, hè? Fijn dat je me er even aan herinnert, het zit ergens in mijn tas.’ Charlie spitte er even in rond voordat hij het eruit trok.

Eddie keek ernaar en zijn nieuwsgierigheid sloeg over in geschokte afschuw. Charlie hield een volkomen wit kaartje met een glanzende holografische sticker erop in zijn hand. Fuckedefuck, hij had het kaartje aller kaartjes! Het kaartje dat speciaal was gereserveerd voor wereldleiders! De enige die hij tot dusverre met zo’n kaartje had gezien, was Bill Clinton. Hoe was Charlie daar in vredesnaam aan gekomen? Hij was alleen maar eigenaar van het grootste techbedrijf in Azië!

Eddie probeerde zijn jaloezie te verbergen en flapte eruit: ‘Heb je je ingeschreven voor mijn paneldiscussie: “Apocalyps in Azië, hoe je je activa kunt veiligstellen als de Chinese bubbel daadwerkelijk barst?”’

‘Ik moet zo een praatje houden bij IGWEL.* Hoe laat moet jij?’

‘Twee uur. Waar ga jij het over hebben?’ vroeg Eddie, die dacht dat het hem wel zou gaan lukken om met Charlie mee te liften.

‘Ik heb niets voorbereid. Volgens mij willen Angela Merkel en een stel Scandinaviërs gewoon even met me sparren,’ zei Charlie.

Op dat moment kwam Charlies directieassistent, Alice, aanlopen.

‘Alice, kijk eens wie ik tegenkwam. Je kon er donder op zeggen dat we vroeg of laat iemand van thuis tegen het lijf zouden lopen.’

‘Meneer Cheng, wat leuk u te zien. Charlie, kan ik je even spreken?’

‘Natuurlijk.’

Alice keek Eddie aan, die niets liever wilde dan blijven staan terwijl ze zei wat ze te melden had. ‘Eh... kun je even met me meekomen?’ vroeg ze diplomatiek, en toen liep ze met Charlie naar een gedeelte van de receptiezaal waar loungestoelen en glazen kubusvormige koffietafeltjes stonden.

‘Wat is er? Ben je nog aan het bijkomen van dat ontbijt aan dezelfde tafel als Pharrell?’ plaagde Charlie.

Alice glimlachte gespannen. ‘Er speelt de hele ochtend al een kwestie, maar we wilden je er niet mee storen voordat we meer wisten.’

* Acroniem voor Informal Gathering of World Economic Leaders, het heilige der heiligen op het congres, zo geheimzinnig dat de bijeenkomsten plaatsvinden op een onbekende locatie ergens in de krochten van het congrescentrum.

‘Vertel.’

Alice haalde diep adem voordat ze begon te praten. ‘Ik heb net het laatste nieuws gekregen van het hoofd Beveiliging in Hongkong. Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, maar Chloe en Delphine zijn vermist.’

‘Hoe bedoel je, vermist?’ Charlie was met stomheid geslagen. Zijn dochters werden 24 uur per dag bewaakt en ze werden met militaire precisie opgehaald en afgezet door zijn door de SAS opgeleide veiligheids-team. Vermist zijn was geen variabele in hun leven.

‘Team Chungking stond ingepland om hen om 15.50 uur op te halen bij Diocesan, maar de meiden waren niet op school.’

‘Waren niet op school...’ mompelde Charlie geschokt.

Alice vervolgde: ‘Chloe reageerde niet op de apps die we hebben gestuurd en Delphine is niet op komen dagen voor haar koorrepetitie om twee uur. Ze gingen ervan uit dat ze ’m met haar klasgenoot Kathryn Chan was gesmeerd naar die ijssalon, net zoals de vorige keer, maar Kathryn was wél op tijd op de koorrepetitie en Delphine niet.’

‘Heeft een van hen de noodcode geactiveerd?’ vroeg Charlie, die probeerde kalm te blijven.

‘Nee. Hun telefoons lijken uit te staan, dus we kunnen ze niet vinden. Team 2046 heeft commandant Kwok al gesproken en de politie van Hongkong geeft de hoogste prioriteit aan de zaak. Er zijn ook vier van onze eigen teams aan het zoeken en op school zijn ze samen met meneer Tin de camerabeelden aan het bekijken.’

‘Ik neem aan dat iemand hun moeder ondertussen heeft gesproken?’ Charlies vrouw – met wie hij niet meer samenleefde – woonde in hun huis op The Peak, en de meiden woonden om de week bij haar.

‘Isabel is onbereikbaar. Ze heeft tegen de huishoudster gezegd dat ze met haar moeder ging lunchen in de Kowloon Cricket Club, maar haar moeder zegt dat ze haar al een week niet heeft gesproken.’

Op dat moment ging haar telefoon, en Alice nam hem snel aan. Ze luisterde in stilte en knikte nu en dan met haar hoofd. Charlie keek haar bedachtzaam aan. Dit kon niet waar zijn. Dit kon niet waar zijn. Zijn broer Rob was tien jaar daarvoor ontvoerd door de Eleven Finger Triad. Het leek wel een *déjà vu*.